

www.galarna.si

Carole Matthews: *The Chocolate Lovers' Club*
Prevod: Anja Bakan

Copyright © Carole Matthews Ink Ltd, 2013

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.
Ilustracija na naslovnici: Alice Tait

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-311.2

MATTHEWS, Carole

Klub ljubiteljic čokolade / Carole Matthews ; prevod
Anja Bakan. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba
KMŠ, 2016

Prevod dela: The chocolate lovers' club

ISBN 978-961-6982-66-5 (broš.)

COBISS.SI-ID 87265793

Carole Matthews

Klub ljubiteljic čokolade

Prevod:
Anja Bakan

Zbiranje podatkov za to knjigo je bilo zelo zahtevno: vsa ta čokolada, pa tako malo časa! Velika zahvala gre vsem, ki so mi pomagali pri raziskovanju in zaradi katerih se je moja naklonjenost čokoladi spremenila v resno zasvojenost. Hvala Barryju in Lucy Colenso ter ekipi pri podjetju Thorntons – še zlasti Paulu Halesu – za vse informacije in zagon. Hvala Sue Castlesmith v konferenčnem centru Hayleys za popolnoma užitekarski čokoladni vikend, ki bi me kaj kmalu odvrnil od sladkarij. Hvala moji mami, ker je privolila, da jo namažemo s čokolado. Hvala Davini McCall za super DVD-je s telovadnimi vajami, s katerimi mi je skoraj uspelo dohajati vnos kalorij. In hvala krasnemu Kevu, ker je opravil težaško nalogo in mi s svojo značilno vnemo pomagal pojesti vso tisto čokolado.

PRVO POGlavJE

»Daj mi še eno dozo,« rečem.

Obrvi šinejo gor. »Si prepričana?«

»Preživela bom.«

»S temle greš lahko čez rob,« me posvari. »Celo ti, zakrknjena zasvojenka.«

»Nikoli.«

Ko nastopi kriza, je droga, po kateri posežem, čokolada Madagascar iz najbolj izbranih vrst kakava z ene same plantaže. Nobene tegobe, prav nobene tegobe ni, ki je ne bi mogla ozdraviti. To je lek za vse sorte, od strtega srca do glavobola – in v življenju sem bila deležna poštene porcije obojega, verjemite mi.

»Na plan z njo, kolega,« resnobno prikimam in moj razpečevalec mi izroči drogo, jaz pa od olajšanja zavzdihnem. Čokolada. Mmm. Mmm. *Mmm!* Čudovita, čudovita, mehka, sladka, opojna čokolada. Nikakor se je ne nasitim.

Ob prvem grižljaju začutim, da se začenja ob blagem, pomirjujočem okusu moja bolečina počasi taliti. Včasih je čokolada resnično uslišanje vseh naših molitev.

»Bolje?«

»Počasi bo že,« rečem z utrujenim nasmeškom.

»Klapa bo kmalu tu, potem bo s tabo vse v redu.«

»Vem. Hvala, Clive. Moj rešitelj si.«

»Vse spada k postrežbi, draga.« Precej požensčeno mi stisne petko – ampak konec koncev je gej, tako da mu je to dovoljeno.

Pograbim svojo zalogo, poiščem fotelj v kotu in se pogreznem vanj. Moje utrujene kosti se začnejo sproščati, in ko vdihnem opojni vonj vanilje, začutim, da me zapušča tudi glavobol.

Nisem edina, ki tako hlepi po čokoladi. Oh, ne. Sem članica majhne, a dodelane sekte, ki smo jo krstile za Klub ljubiteljic čokolade. V gruči grešnic smo samo štiri in karseda pogosto se srečujemo tu v slaščičarni Čokoladna nebesa. Lokal je pravi raj za odvisnike – kot kakšna opijska kadilnica za čokoholike. Skriva se v tlakovani uličici v imenitnem londonskem predelu, vendar ne bom povedala, kje je, kajti potem bo moja skrivnost razkrita in horde bolščavih žensk z bolešno željo po čokoladi se bodo usule v naše posebno zatočišče in ga skvarile. Kot če najdeš sijajen počitniški kraj – kilometre in kilometre neobljudenih peščenih plaž s prijetnimi manjšimi restavracijami in nočnimi lokali. Potem pa vsem poveš, kako fantastično je

tam, in naslednje leto se tam tre ljudi, ki so privršali z EasyJetom, na plaži pa se ne moreš niti premakniti med vsemi razlezenimi telesi, ovitimi v saronge iz veleblagovnice, in bučnimi predvajalniki glasbe. V vseh umirjenih tihih restavracijah zdaj strežejo klobasice s pomfritom, lokali pa ponujajo pijačo po polovični ceni in sladkorno peno. Ampak zaenkrat so Čokoladna nebesa shajališče izbrancev in naj še dolgo ostane tako.

Glavo znova nagnem vznak in si spet privoščim, v usta si vtaknem še en košček omamne čokolade in še enkrat globoko zavzdihnem.

Ime mi je Lucy Lombard in lahko bi se reklo, da sem ustanoviteljica našega kluba, kajti jaz sem tista srečnica, ki je prva odkrila Čokoladna nebesa. Danes je bilo v naglici sklicano povsem nenačrtovano srečanje Kluba ljubiteljic čokolade. Če katerakoli od nas pošlje sporočilo – ČOKOLADA, NUJNO – poskušamo druge vse spustiti iz rok in zdrveti v svoje zatočišče. To je podobno, kot če dežurnemu zdravniku sporočijo, da se je njegovemu srčnemu bolniku nenadoma ustavilo srce. Samo počakajte, da svojim dragim puncam povem, kaj se je zgodilo – ne bodo mogle verjeti. No, mogoče pa bodo.

Autumn pride prva. Ravno ko poližem zadnji košček čokolade, plane skozi vrata. »Si v redu?« me vpraša zadihano. Autumn Fielding je utelešena socialna pomoč.

»Marcus, že spet,« pojasnim. Marcus naj bi bil namreč moj ljubljeni fant – a več o tem pozneje.

V odgovor samo sočustvujoče zacmoka.

Pred davnimi časi sem sama hodila sem in se kujala v kotu. Nerada jem vpričo drugih in še zlasti mi ni všeč, da me kdo gleda, ko jem čokolado. Narkomanom najbrž tudi ni všeč, če jih kdo vidi med uživanjem kokaina ali heroina. Malenkost opolzko se mi zdi, če se svoji perverzni zasvojenosti vdajaš pod drobnogledom drugih (razen če seveda uživaš točno v tem, da te nekdo opazuje). V resnici se ne slinim, imam pa vsekakor tak občutek. In mislim, da se vsi strinjamo, da se je sliniti najboljše na samem.

Prav med enim od svojih solo obiskov sem spoznala Autumn. V vsem lokalu ni bilo nezasedenega koticčka, razen zraven mene, tako da se je počila tja in takoj sva se ujeli. Po drugi strani pa dvomim, da Autumn komu *ne bi bila* všeč – razen če ti grejo na živce ljudje, ki so nehote ves čas prijazni. Kljub vsemu pa je na mestu opozorilo: starši, pozor – če boste svoji hčerki dali ime Autumn, bo imela nedvomno rdeče skodrane lase in bo volila Zeleno stranko, tako kot tale.

Autumn ima najraje temno čokolado. V svetu psihologije čokolade – kar zagotovo obstaja, sem prepričana – bi to utegnilo nakazovati, da skriva svojo temno plat. Autumn čokolado grizlja, počasi odškrne en košček za drugim in uživa v tisočernih drobnih grizljajčkih, s čimer si po moje lajša vest zaradi vseh revnih ljudi. Ko se vdaja svoji čokoladni razvadi, jo to strašansko razžira. Preostale tri trpimo muke zaradi nešteti kalorij, ki jih vnašamo vase, in razglabljam, kako dolgo se jih ne bomo mogle znebiti. Autumn pa trpi muke zaradi lačnih otrok, ki morajo preživeti s skodelico riža na dan in si ne morejo nikoli in nikdar privoščiti čokolade. Jaz si ne belim glave na račun lačnih otrok – popolnoma jih poskušam odmisлити, kajti roko na srce imam doma več kot dovolj razlogov za skrb.

»Potrebovale bomo skodelico vroče čokolade, da nas spravi v boljšo voljo,« reče Autumn in si odvíja šal, ki ga je za en funt na leto gotovo spletel kakšen mehiški najstnik sredi obubožane zasvinjane četrti. Potrebujem še čokolade, da se bom počutila bolje.

»Clive,« pokličem našega prijatelja in dobavitelja, ki je za točilnim pultom. »Preostali dve bosta vsak čas tu. Bi nam kar pripravil vročo čokolado?«

»Seveda,« reče in zaviha rokave.

Zatem pride Nadia. Vstopi, me objame in se mi zazre globoko v oči. »On ni pravi zate.«

»Vem.« To vemo vse. Sploh ji ni bilo treba vprašati po vzroku za krizo. Vedno je Marcus. »Ravnokar sem naročila vročo čokolado.«

»Fantastično.«

Nadia Stone je bila naslednja, ki se je pridružila klubu in domačni dvojec razširila v pravo tolpo. Nekega dne je okrog kosila vsa živčna in objokana prišla v Čokoladna nebesa in v lokal, ki ga vodita Clive in njegov življenjski sopotnik Tristan, z več naglice kot premisleka naročila celo vrsto dobrot. Tako Autumn kot tudi jaz sva jo popolnoma razumeli, kajti tudi sami sva se neštetokrat znašli v enakem položaju. Zato je bilo edino pravilno, da sva jo nemudoma vzeli pod svoje okrilje.

Z Autumn nama je že prej prešlo v navado, da sva se tu srečevali vsaj enkrat tedensko – ali pa dvakrat, če je to zahtevala raven stresa. Zdaj pa že za vse velja nekakšen urnik rednih sestankov.

Nadia je edina med nami, ki je že mama, saj ima doma zahtevnega triletnika – pa saj so vsi, mar ne? Njenemu sinu je ime Lewis in *njo* je na rob joka prignalo to, da se noč za nočjo ni pošteno naspala. Toda stvari gredo na bolje in Lewis dovolj pogosto

prespi par ur v kosu, da lahko Nadia čez dan normalno funkcionira v resničnem svetu.

Pri izbiri čokolade ni zahtevna. Sama pravi, da je to njena edina tolažba, ampak meni se zdi, kot da jo pogoltne, ne da bi jo zares okusila. In to je zame pravi greh. Če si že zasvojen, bi moral v tem vsaj uživati. Nadia se s čokolado tolaži tako kot 99 odstotkov ženske populacije, bi rekla. Tako kot jaz tudi ona nosi krasno konfekcijsko številko 38. Sama pravi, da je to zato, ker se po Lewisovem rojstvu ni posvetila učvrstitvi svoje postave. Jaz pa pravim, da je to zato, ker plane na sinovo čokolado, še preden se ji malček lahko približa. Priznala je celo to, da poliže čokolado z njegovih polnozrnatih piškotov, kadar je Lewis ne gleda.

»*Sovražim* vreme v Veliki Britaniji.« V tistem pride zadnja pripadnica naše četverice, Chantal. Sesede se na stol in si s svetlečih las otrese dežne kaplje.

Chantal Hamilton, ki prihaja iz sončne Kalifornije, je prav tako kot Nadia poročena. Ima bajno bogatega moža Teda, ki je nekakšen finančni genij in dela v središču Londona. Chantal je najstarejša med nami in se bliža štiridesetim, vendar je daleč najlepša in glamurozna. Visoka je in vitka, vedno brezhibno urejena, neverjetno čedna in nadarjena. Če bi bila

konj, bi bila kakšna čistokrvna pasma. Temne lase ima gladko prstrižene na paža, za kar skrbi eden od najboljših londonskih stilistov, eden tistih, ki so venomer na televiziji. Niti en las ni nikoli postrani. Chantal vabijo v VIP-lože in pri frizerju dobiva zastonj šampanjec. Kakšno življenje imajo nekateri! Nosi takšne čevlje, da me bolijo stopala, če jih samo gledam, in hodi v tiste sorte dizajnerskih butikov, kjer se moraš prej najaviti in kjer ti strežejo svetovalke, ki bi se jih navadni smrtniki z običajnim bančnim računom prestrašili. Ja, Chantal Hamilton ima čisto vse.

Vse, razen moža, ki bi hotel spati z njo.

Res je. V teh časih, ko bi si človek mislil, da se vsi gonijo naokrog, se Chantal in Ted ljubita približno enkrat na leto. Mogoče dvakrat, če ji ga uspe za božič opiti s smrtonosno kombinacijo vodke in nečesa, čemur reče »jajčni liker«. Sliši se ogabno. Tudi valentinovo in njen rojstni dan utegneta biti pestra, a vse drugo je v božjih rokah – čeprav si Chantal želi, da bi je bilo več v Tedovih rokah.

Kljub odlični vzgoji in življenju na visoki nogi je Chantal nekritična uživalka čokolade, ki si noče priznati, da je zasvojena. Naša ameriška prijateljica zgolj neomajno trdi, da je »sladkosneda«. Jaz bi temu rekla, da si zatiska oči pred resnico.

»No, zakaj smo torej tu?« hoče vedeti Chantal. »Morale bi videti, kakšno ritko je imel fotograf, ki sem ga morala ravnokar odsloviti.« Chantal se s pomanjkanjem moževe sle po mesenih užitkih ne spopada samo ob pomoči čokolade. Ne bi šla sicer rada v podrobnosti, ampak svoje fotografije raje *zadovolji*, ne pa odslovi. »Upam, da obstaja dober razlog.«

»Pa ni dober,« rečem turobno.

Clive prinese pladenj s štirimi skodelicami kadeče se vroče čokolade, okrašene s stepeno smetano in posute z drobcami mlečne čokolade. Odloži ga na kavno mizico sredi našega kroga. Iz skodelic se vrtinčasto kadi. Videti je točno tisto, kar potrebujemo, da si ogrejemo otrple prste – in jaz svoje strto srce.

»Pripravil sem *feuillantine*,« reče in oči dramatično zasuka navzgor, češ, čisti užitek. »Tanke vafle z bogatim okusom po ingverju, klinčkih, muškarnem oreščku in cimetu.« Odobravajoče zagrulimo. »*Morate* jih poskusiti.«

Res, kako bi lahko ugovarjale?

»*Izvolite, dame.*« *Ko nam razdelim skodelice, se vsem izvije vzdih.*

Vse članice kluba se pogreznemo globoko v mehke fotelje. Družno srkamo vročo čokolado in spet je slišati usklajeno vzdihovanje – od užitka.

»Torej?« vpraša Chantal.

Autumn ima že čokoladne brke in v pričakovanju široko razpre oči.

Ozrem se po omizju in pogledam vse tri dobre prijateljice. »Ste se udobno namestile?« Vse prikimajo in vse hkrati sežemo po bogati sladici. »No, pa začnimo ...«

DRUGO POGlavJE

Kdor se predaja čokoladi, mora telovaditi. To je eno temeljnih pravil veselja. Zato se torej vsak torek zvečer odpravim na jogo. Pogoltnem še zadnji košček čokoladke Mars in papirček vržem v koš. Ura je šest in izpod pisalne mize vlečem športno torbo, ker upam, da bom lahko v kratkem odnesla pete.

Trenutno delam v Targi, torej v računalniškem podjetju, ki se ukvarja z reševanjem podatkov – karkoli že to pač pomeni. Vem le to, da kot začasna tajnica tu delam pogosteje kot kjerkoli drugje in da gre potemtakem moja diploma iz medijskih študij, za kar sem res garala, naravnost v nič, pa čeprav se zdi ta študijska smer vsem drugim »trapasta«. V Targi kar mrgoli stresa, obolenj in lažnih bolniških. Mislim, da bi nekaterim mojim sodelavcem vadba joge koristila bolj kot meni. Videti je, da se v podjetju vsakič nekako domislijo razloga, da odpustijo nesrečnico, ki je zanosila – kar zahteva precej časa in iznajdljivosti. V zadnjih nekaj letih sem tako več kot izdatno nadomeščala zaposlene, ki so šle na porodniško. V

tem podjetju delovna zakonodaja ni vredna počenega groša.

Ena od redkih prednosti, ki jih vidim v službi pri Targi, je lokacija, saj je nevarno blizu Čokoladnim nebesom. Če se podvizam, lahko torej med kosilom skočim tja. Moje trenutno delovno mesto zahteva izpolnjevanje številnih in raznoraznih muh šestih izbranih tržnikov pod budnim očesom direktorja prodaje, gospoda Aidna Holbyja.

»Živijo, lepotička,« reče Aiden Holby, ko gre mimo moje mize. »Greš zvijati noge za vrat?«

Targa je obenem tudi zelo politično nekorektno podjetje. Spolno nadlegovanje in vsesplošna zloraba sta celo deležna spodbude, predvsem zato, ker sta to edini obliki sproščanja od nenehnega stresa. Tako sposobnost nezaslišanega spogledovanja kot tudi bogat besednjak vulgarizmov sta nujna predpogoja za uspešno integracijo v firmo.

»Ja. Joga vabi.«

»Kaj bi dal, da bi te lahko videl, ko se prepogibaš v tistih svojih oprijetih pajkicah.«

»Ja?«

Roko pomoli v zrak. »Ne prekinjaj me. Predajam se svoji moškosti.«

»Kar sanjaj,« mu rečem, ko se napotim proti vratom.

»Pozneje grem s fanti na pijačo v Space Bar,« reče in vklopi svoj 100-kilovatni nasmešek. »Pridi še ti.«

»Ne morem. Ampak hvala.«

»Plačal ti bom kozarček tiste čokoladne vodke, ki jo imaš tako rada.«

Res mamljivo. Samo ena stvar mi je ljubša od čokolade, in sicer kombinacija čokolade in alkohola. »Raje ne,« rečem in se trudim biti krepostna.

»Upal sem, da te bom lahko napil, tako da me boš začela zapeljevati.«

»Ne moreš si privoščiti toliko vodke.«

Tiho se zasmeje. »Lahko noč, lepotička. Se vidiva jutri.«

Aiden me nenehno kliče »lepotička«, ampak nisem prepričana, ali me ima dejansko za lepotičko ali gre zgolj za to, da je šlo skozi to pisarno toliko začasnih tajnic, da je neko splošno poimenovanje ustrezno za vse. Človeku je tako prihranjena zoprniija, da bi si moral zapomniti vsa imena. Ampak *njega* ne kličem »lepotec« – pa čeprav je točno to.

Aiden Holby ima v sebi nekaj redke očarljivosti. Celotnemu ženskemu delu kadra, sploh tistim malce

starejšim, ki so na imenitnih položajih, se zdi super. Visok je in temen in neznosno čeden. Tudi dejstva, da se venomer predrzno smehlja in da mu v očeh poplesuje nagajiva iskrica, nisem spregledala. V resnici me občasno zanese in zalotim se, da svojemu Klubu ljubiteljic čokolade navdušeno razlagam o gospodu Aidnu Holbyju, zato so mu dekleta nadele temu primeren vzdevek Simpatija. Pa ne da sem res zagledana v svojega šefa, sploh ne. Konec koncev je gospod Aiden Simpatija Holby zakrknjen samec, jaz pa sem z vsem srcem predana svojemu dolgoletnemu partnerju. Marcusu sem zvesta do neba – pa čeprav moje prijateljice v Klubu ljubiteljic čokolade pogosto poudarijo, da je moja zvestoba popolnoma zgrešena.